

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 maja 2016 roku w sprawie z powództwa PROKURA Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. przeciwko B. K. o zapłatę Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo, dzieląc podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając go w całości. Apelujący zarzucił naruszenie art. 203 § 2 k.p.c. w zw. z art. 825 § 1 k.p.c.

i art. 13 § 2 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie w okolicznościach sprawy wyrażające się w uznaniu, że wniosek wierzyciela pierwotnego o umorzenie postępowania egzekucyjnego niweczy skutek złożonego wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w postaci przerwania i zawieszenia biegu terminu przedawnienia do czasu jego zakończenia oraz błąd

w ustaleniach faktycznych polegający na wadliwym przyjęciu, że bieg terminu przedawnienia powoda upłynął przed wytoczeniem przez niego powództwa.

W oparciu o tak sformułowany zarzut strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie

od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości jako bezzasadnej oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Na wstępie właściwych rozważań, wypada zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w trybie uproszczonym. Z tego względu, stosownie do dyspozycji art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie wyroku Sądu Odwoławczego zawiera jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, albowiem Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego.

Zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zostało wydane w wyniku prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych, niekwestionowanych przez strony niniejszego procesu, które to ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własne.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż podniesiony przez skarżącego zarzut błędnych ustaleń faktycznych należy w istocie oceniać na gruncie naruszenia przepisów prawa materialnego. O przedawnieniu roszczeń stanowią bowiem przepisy prawa materialnego. Strona powodowa nie negowała ustaleń faktycznych, dat poszczególnych zdarzeń, lecz ich ocenę prawną.

Kluczowym zagadnieniem prawnym powstałym na kanwie rozpoznawanej sprawy jest zatem kwestia oceny skutków prawnych wniosku pierwotnego wierzyciela o umorzenie postępowania egzekucyjnego w kontekście przedawnienia roszczenia.

Dochodzone pozwem roszczenie bezspornie jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej przez pierwotnego wierzyciela pozwanego (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., tj. poprzednika prawnego powoda,

a zatem, zgodnie z treścią art. 118 k.c., zastosowanie do niego ma trzyletni termin przedawnienia. Niewątpliwie termin przedawnienia uległ przerwaniu wobec nadania w dniu 10 sierpnia 2012 r. klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi

egzekucyjnemu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03). Skutku takiego nie wywołało jednak wszczęcie postępowania egzekucyjnego w oparciu o ten tytuł, a to z uwagi na cofnięcie wniosku egzekucyjnego przez wierzyciela i umorzenie postępowania egzekucyjnego. Konstatacja ta, negowana przez apelującego, jest wynikiem wykładni art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., wyrażającej się w tym, że pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Podzielić należy pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14 (OSNC 2015 nr 12, poz. 137), że w postępowaniu egzekucyjnym ma, na podstawie art. 13 § 2 k.p.c., odpowiednie zastosowanie art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., co oznacza, że umorzenie tego postępowania niweczy przerwę przedawnienia spowodowaną jego wszczęciem, jak to trafnie przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14.

Dlatego też prawidłowo przyjął Sąd Rejonowy, że z uwagi na sposób zakończenia postępowania egzekucyjnego, zniweczone zostały skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji.

Przypomnieć należy, że powód w przedmiotowej sprawie wystąpił z powództwem dopiero w dniu 13 października 2015 r. czyli, bez wątpienia, już po upływie trzyletniego terminu przedawnienia zobowiązania pozwanej liczonego od dnia 10 sierpnia 2012 r. - daty nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

W konsekwencji Sąd Rejonowy trafnie uznał roszczenie powoda za przedawnione i oddalił powództwo.

Na marginesie przytoczyć można stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w przytoczonej uchwale z dnia 19 lutego 2015 r., że taka wykładnia art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. nie stanowi przesadnego ograniczenia obrotu wierzytelnościami, lecz jest wynikiem koniecznego z punktu widzenia zasad praworządności wymagania, że wyjątkowe uprawnienie banku przyznane mu w ustawie do uzyskiwania tytułu egzekucyjnego poza sądowym postępowaniem rozpoznawczym nie może być interpretowane rozszerzająco i każdy cesjonariusz takiej wierzytelności musi się z tym liczyć.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy z mocy art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu przewidzianą w art. 98 k.p.c., zasądając od powoda

na rzecz pozwanej kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Na kwotę tę złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej za pomoc prawną świadczoną przed Sądem II instancji, ustalone w oparciu o § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt

1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).